

Ŕšchesezijijske starejsche sa to strowe swojich žišchi se starasch, dokulaž strowy bysch lépej jo, něžli skoto, a jedno strowe schěto lépsche jo, něžli weliki dobytč (Sir. 30, 15). Starejsche deje togodla swoje žišchi k mošnosći žaržasch, a pilne sa nimi glědasch, aby ku schkoze něpschischli a něschoreli; gaby pať to se stasch dejalo, dokulaž to zlowezne schěto schakorakim choroscžam podchyschone jo: ga deje te starejsche sa to se starasch, aby jich žišchi, joli Boža wola, se sašej hustrowili, a k tom koňzu {pla gojza pomoz pytasch; pscheto ten Kněs jo jogo stworič, a te přednosći pschidu wot togo Nejhuschego, a krale jogo zescze. Ten Kněs dajo te přednosći stejje semje roscž, a jaden mudry je nesanižujo (Sir. 38, 2. 4). Nejwosčebnej pať deje woni k tomu chwatasch, kotaryž (2. Mos. 15, 26) žějo: „Sa som ten Kněs twoj gojz!“ a deje jogo pschobysch, aby won sam schyčne nałożone přednosći žognowač, a te chore žišchi sašej hustrowič.

Ŕšchesezijijske starejsche deje dalej na to glědasch, aby swoje žišchi stejje mozy togo žarta se huternuli.

To žyňascho ta Kananejska žěňska. Pscheto ako jeje žowka wot žarta slě hobšejžona běšcho, ga žěšcho wona k Jesusu, kotryž tych wot žarta pschemožonych hustrowi, wona wolašcho a žascho k němu: „Dch Kněžo! ty syn Dabita! smil se nademnu, moja žowka jo wot žarta slě hobšejžona. Tak deje schyčne Ŕšchesezijijske starejsche na to glědasch, aby swoje žišchi stejje mozy togo žarta huternuli. Togodla deje woni swoje žišchi k tom dupeňu sporasch, aby tam tom žartuju se wotčaknuli, a Bože žišchi hordowali. Woni deje swoje žišchi we tom marškanu a roshuzowanu